

“Τα ψέματα, οι ανακρίβειες και οι ηθελημένες ασάφειες που περιέχει είναι πολύ περισσότερα από τις (λίγες) αλήθειες”, αναφέρουν σε κοινό κείμενό τους για το βιβλίο του Μίμη Ανδρουλάκη **«Πριν σβήσουν τα φώτα»** που κυκλοφόρησε πρόσφατα, δεκαπέντε στελέχη της ΚΝΕ και του ΚΚΕ επί δικτατορίας.

“[Ο Μ.Α.] λειτουργεί ως αδίστακτος κλεπτομνήμων, υφαρπάζοντας αφηγήσεις άλλων που παρουσιάζει δικές του ως προσωπικές μαρτυρίες προκειμένου να δώσει ισχύ στους αναπόδεικτους ισχυρισμούς του”, προσθέτουν, για να σημειώσουν στη συνέχεια: “Προσπαθεί να προβάλει τον εαυτό του ως το κύριο πρόσωπο σε αντίστιξη με την εμπαθή εκμηδένιση του ρόλου του τότε γραμματέα της Οργάνωσης Σπουδάζουσας της ΚΝΕ Κώστα Τζιαντζή, τόσο στην αντιδικτατορική πάλη γενικά, όσο και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου ειδικότερα. Και μάλιστα 11 χρόνια μετά το θάνατό του.”

Ολόκληρο το κείμενο των δεκαπέντε στελεχών είναι το εξής:

Περισσότερα ψέματα, λιγότερες αλήθειες στο βιβλίο του Μίμη Ανδρουλάκη

Αυτές τις ημέρες κυκλοφόρησε το βιβλίο του Μίμη Ανδρουλάκη **«Πριν σβήσουν τα φώτα»**, το οποίο ο συγγραφέας χαρακτηρίζει αυτοβιογραφικό-ιστορικό. Θεωρούμε πως με τα όσα γράφει στην Ενότητα του βιβλίου του με τίτλο **«Ήμουν ένας από αυτούς - Αντίσταση - Πολυτεχνείο 1973»**, έχει παραβεί κάθε μεθοδολογική και δεοντολογική αρχή που πρέπει να διέπει μια προσωπική μαρτυρία.

Εμείς ιστορικοί δεν είμαστε. Βρεθήκαμε όμως για πολλά χρόνια, και κυρίως την εποχή της δικτατορίας, στις τάξεις της ΚΝΕ και του ΚΚΕ. Ως μάρτυρες των συμβάντων και ως συμμετοχοί, διαπιστώνουμε πως τα ψέματα, οι ανακρίβειες και οι ηθελημένες ασάφειες που περιέχει είναι πολύ περισσότερα από τις (λίγες) αλήθειες.

Όλοι μας γνωρίσαμε τον Μ.Α. μετά τη μεταπολίτευση και άρα όποτε μας τοποθετεί σε συναντήσεις μαζί του είναι ανακριβής.

Ο Μίμης Ανδρουλάκης αναφέρεται σε πολλά και σε πολλούς. Για τα περισσότερα όμως δεν παραθέτει καμία ιστορική πηγή. Κανένα αντικειμενικό στοιχείο που να επιβεβαιώνει τα λεγόμενά του. Αντί αυτού λειτουργεί ως αδίστακτος κλεπτομνήμων, υφαρπάζοντας

αφηγήσεις άλλων που παρουσιάζει δικές του ως προσωπικές μαρτυρίες προκειμένου να δώσει ισχύ στους αναπόδεικτους ισχυρισμούς του. Τιμπολογάει περιστατικά και φράσεις, τα μεταπλάθει σε διαλόγους, που παραθέτει εντός εισαγωγικών, και τα πλασάρει με τρόπο που να φαίνεται ότι ήταν «αυτόπτης μάρτυς». Και όπου δυσκολεύεται ή δεν έχει υλικό προς απαλλοτρίωση που να τον βολεύει ή θέλει να προσδώσει μεγαλύτερη δραματική ένταση στα λεγόμενά του, καταφεύγει στο ακόμα πιο εξωφρενικό: επικαλείται λόγια που του έχουν δήθεν «εκμυστηρευτεί» ή «εξομολογηθεί» ακριβοί σύντροφοι που από χρόνια δεν βρίσκονται στη ζωή και, φυσικά, δεν μπορούν ούτε να τον διαψεύσουν ούτε να τον επιβεβαιώσουν.

Ο ίδιος υποστηρίζει πως μιλάει για πρώτη φορά ύστερα από 49 χρόνια, προφανώς για να δώσει μια ακόμη δραματική ένταση στη «μαρτυρία» του. Τον διαψεύδει ο εαυτός του. Καθένας που ενδιαφέρεται μπορεί να ανατρέξει στις πολλές προηγούμενες και έντυπες δημόσιες αφηγήσεις του. Σε αυτές, όπως και στην τωρινή, προσθέτει ή αφαιρεί σκηνές από τον αντιδικτατορικό βίο του ανάλογα με τις πολιτικές ή προσωπικές επιδιώξεις του της στιγμής.

Στην παρούσα έκδοση ο επιδιωκόμενος στόχος είναι η ανάδειξη του σε ρόλο κύριου πρωταγωνιστή, ισχυρισμός που δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα και που δεν επιβεβαιώνεται σε καμία από τις μέχρι τώρα περισσότερες από 100 επώνυμες μαρτυρίες οι οποίες έχουν δει τη δημοσιότητα τα τελευταία 49 χρόνια.

Δεν φαίνεται όμως πως όλα αυτά του αρκούν. Προχωράει σε μια ακόμη απρέπεια. Προσπαθεί να προβάλει τον εαυτό του ως το κύριο πρόσωπο σε αντίστιξη με την εμπαθή εκμηδένιση του ρόλου του τότε γραμματέα της Οργάνωσης Σπουδάζουσας της ΚΝΕ Κώστα Τζιαντζή, τόσο στην αντιδικτατορική πάλη γενικά, όσο και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου ειδικότερα. Και μάλιστα 11 χρόνια μετά το θάνατό του.

Ο Μ.Α. επιχειρεί ένα φθινό αντιπερισπασμό. Δεν τον έπιασε έτσι ξαφνικά ο πόνος για την «Πανσπουδαστική Νο 8». Άλλος είναι ο στόχος της τυμβωρυχίας του: ρίχνοντας το αποκλειστικό ανάθεμα στον Κώστα Τζιαντζή για όλες τις οργανωτικές «ανεπάρκειες» της ευρισκόμενης τότε σε βαθιά παρανομία καθοδήγησης του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, παρουσιάζοντάς τον ως τον αποκλειστικό φορέα του «αμετάκλητου σφάλματος» τονώνει την αίσθηση μεγαλείου για τον εαυτό του, που φαίνεται ότι την έχει ανάγκη.

Δεν είναι στις προθέσεις μας να αφαιρέσουμε ούτε ένα αντιδικτατορικό γαλόνι από τον Μ.Α. Ήταν μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής στο Πολυτεχνείο, χωρίς να είναι χρωμένος με οποιονδήποτε ιδιαίτερο ή, πολύ περισσότερο κρίσιμο τομέα της. Ήταν κι αυτός ένας

ανάμεσα σε άλλους, πολλοί από τους οποίους στάθηκαν περισσότερο άτυχοι στα χρόνια της μαύρης παρανομίας, καταδιώχτηκαν, συνελήφθησαν και βασανίστηκαν στα μπουντρούμια της ΕΣΑ και της Ασφάλειας.

Το βιβλίο αυτό δεν είναι, όπως ο ίδιος έχει προαναγγείλει, παρά ο πρώτος τόμος και θα ακολουθήσει ο δεύτερος που θα περιέχει τα όσα συνέβησαν μετά το 1974. Οπότε και εμείς επιφυλασσόμαστε για μια συνολική απάντηση μετά την ολοκλήρωση του «πονήματος», οπότε θα έχουμε τη συνολική εκδοχή της ανακατασκευής, με επίκεντρο τον ίδιο, της κατά Μ.Α. σύγχρονης ιστορίας.

Υπογράφουν:

- 1.Αναστασιάδης Κίμων
- 2.Βαλαβάνη Νάντια
- 3.Καραγιάννης Γιώργος
- 4.Κυπραίος Τάκης
- 5.Παντάκας Δημήτρης
- 6.Πάντος Στέφανος
- 7.Παπαγκίκα Κατερίνα
- 8.Παπαδήμας Άλκης
- 9.Παπαπέτρου Γιώργος
- 10.Σκαμνάκης Θανάσης
- 11.Σορολοπίδης Γιώργος
- 12.Τσακνής Διονύσης
- 13.Τσικόπουλος Νίκος

14.Φιλιππάκης Γιώργος

15.Χατζόπουλος Στάθης